

”תערוכות תל-אביב” / הארץ / 19.8.60 / תע' יחיד / מוזיאון תל-אביב

עיון בשמות שניתנו לציוריו של אביגדור לואיזאדא בתערוכה המוצגת בביתן “הלנה רובינשטיין”, יכול לתת מפתח מועיל להבנת הלך הרוח שבו נעשו ולהבנת תפיסתו האמנותית של הצייר. שמות כגון: “כעין רקמה”, “איזון באפור” ו”מרכז ומשטח” מעידים על הציורים המשתייכים לקבוצה העוסקת בעיקר בערכי קומפוזיציה ובניין בתוך הציור המופשט. קבוצה זו אינה מנסה ואינה מתיימרת להעביר תכנים ספציפיים בציוריה, אלא למסור חוויה אסתטית דרך פתרונות קומפוזיציוניים וצבעוניים על טהרת האבסטרקט. הבעיות העיקריות בהן עוסק לואיזאדא הן מציאת פתרונות ושילובים טכניים (ב”טכניים” אין הכוונה לעצם הנחת הצבע בלבד, אלא למובן הרחב יותר של המושג התיאורטי של קומפוזיציה וצבע).

הבדיקה והבוחן האחרון של ציורים מסוג זה הם: “האם נמסר הערך האסתטי בלי צרימות ובצורה הרמונית?” לגבי ציוריו של לואיזאדא התשובה היא חיובית, ללא כל ספק. ציוריו מעודנים עם נטייה לירית קלה, כשם שהיו ציוריו מהתקופה הפיגורטיבית, כלומר לא איבדו דבר בויתור על הפיגורטיביות ונשכרו משלל האפשרויות החדשות של הציור האבסטרקטי. כתב ידו האישי של לואיזאדא מתבטא יותר בטלמות הצבעוניים מאשר במערכים הצורניים, השגרתיים במקצת. צבעיו של לואיזאדא עוברים בעיקר מהכחול הרך דרך הוורוד הבהיר והאפור עם פלישות קצרות מאוד לצבע חריף (בדרך כלל שחור ואדום) ומאפשרים להשיג אווירה רוגעת ומשהו לירית. מעניינת במיוחד קבוצת הציורים, הכוללת את המוצגים 25; 23; 10; 22 ועוד, בהם פורץ מרכז כהה ודינמי מתוך משטח עליון בהיר ורוגע, הבנוי מצורות קליגראפיות רחבות.

יואב בראל, בין פיכחון לתמימות: על האמנות הפלסטית בשנות ה-60 בתל אביב, מוזיאון תל אביב לאמנות, 2004